

NOTA DE PREMSA

El Festival Perelada recull els fruits saborosos de *Terra llaurada*, una excepcional nit de dansa ideada pel ballarí i coreògraf barceloní Aleix Martínez

- La vetllada ha fugit de les gales de dansa convencionals, mirant de trobar un fil conductor entre peces i relligant-les amb l'estrena de la coreografia que ha donat nom a l'espectacle
- La ballarina i coreògrafa barcelonina Lorena Nogal (La Veronal) ha enlluernat amb la peça *L'elogi de la fissura*
- *Afanador*, *Loca*, *Preludes C.V* o *Nachtmerri* han inclòs passatges que han fascinat al públic que ha omplert el Mirador del Castell

Peralada, 10 d'agost de 2024.- *Terra llaurada* és una expressió, un títol manllevat d'una obra de Joan Miró –la primera obra surrealista d'aquest artista català universal-, que li escau d'allò més al que s'ha pogut viure avui al Mirador del Castell, en el marc del Festival Perelada, que ja gairebé toca a la seva fi. *Terra llaurada* és un cant a la fecunditat en l'àmbit de la dansa, a la futura collita de fruits saborosos i, fent el paral·lelisme establert pel mateix director artístic de la nit de dansa, Aleix Martínez (Barcelona, 1992), és un homenatge al festival empordanès, que es troba en aquests moments llaurant el seu futur, esbossant-lo, redissenyant-lo. Un futur que s'albira brillant. Martínez mateix, que volia fugir de la gala de dansa convencional

entesa com una successió de peces sense cap lligam, explica en el programa que “creació, destrucció i regeneració, són sinònims que bateguen profundament de les terres de Peralada i de les seves collites. L’acció de llaurar suposa la regeneració dels camps i de la mateixa vida, un paral·lelisme simbòlic en diàleg amb l’actual procés de regeneració del mateix festival.”

Brillant ha estat també l’actuació de tots els participants en aquesta vetllada. Martínez ha disposat una barreja de talent de casa –però que es veu obligat a l’exili artístic- i talent de fora, tot lligat amb l’estrena d’una peça que dona nom a la vetllada i que, dividida en tres parts, la relliga i la dota de coherència. Els ballarins Jacopo Bellussi, Henrik Erikson, Albert Hernández, Louis Musin, Lorena Nogal, Martí Paixà, Ida Praetorius, Irene Tena, Ana Torrequebrada i Laura Vargas, conjuntament amb Aleix Martínez, que n’ha ideat la coreografia a l’ensem amb tots ells i seguint la música en directe, composta expressament per a la peça i interpretada pel músic alt-pirinenc Arnau Obiols, han estat dels protagonistes de les tres parts de *Terra llaurada*, que ha fet la funció de pròleg, epíleg i també mitja part de l’espectacle. La coreografia s’ha inspirat en la pintura homònima de Joan Miró i en l’esperit de l’artista, de manera que la concepció de Martínez al respecte de l’acte creatiu és la de bastir una realitat nova a partir de l’observació de la ja existent, per a gaudi propi, però també dels altres. És a dir, la creació és l’acte de filtrar la realitat a través del tamís de la percepció pròpia i mostrar-ne al món el resultat, que és la realitat d’un mateix, una realitat totalment nova.

L’estrena més antiga de les peces que s’han vist aquesta nit data del 2012 -*Ssss*-, però la resta han estat creades entre el 2019 i l’estada que els ballarins han fet aquests dies a Peralada per preparar la vetllada, de manera que la d’avui ha estat una bona manera de conèixer part del què es cou a la dansa contemporània actual, tenint en compte que Aleix Martínez és, des de fa 4 anys, ballarí principal de l’Òpera Estatal d’Hamburg, una prestigiosa companyia que fins fa quatre dies, que es va jubilar, estava dirigida pel coreògraf John Neumeier, al qual Martínez és molt proper i que ha creat unes quantes coreografies expressament pel ballarí català, el qual avui n’ha interpretat alguna.

La primera part de *Terra llaurada* l’han protagonitzat tots els ballarins i la vetllada ha continuat amb *Ssss*, un solo de Martí Paixà –ballarí

principal del Stuttgart Ballet des del 2021- coreografiat per Edward Clug i amb música de Chopin, que es va estrenar el 2012 a Stuttgart. Paixà ha tornat a escena després del fragment de *Terra llaurada* que feia la funció d'intermedi, però en aquesta ocasió amb Henrik Eriksson, per ballar la peça titulada *Nachtmerr*, coreografiada per Marco Goecke i amb música de Keith Jarrett i Lady Gaga. Ha estat un dels moments intensos de la vetllada, amb una dansa de qualitat gairebé estroboscòpica, amb moviments secs però molt precisos, en què semblava que els ballarins es complementaven l'un a l'altre.

Les ballarines Irene Tena i Laura Vargas, del Ballet Nacional de España, amb música de la palafrugellenca Sílvia Pérez Cruz i coreografia d'Albert Hernández, han mantingut un diàleg absolutament corprenedor a través del moviment i a cos nu, sobre la bogeria en la peça titulada *Loca*, una creació de La Venidera estrenada el 2019 a Madrid. Es tracta d'una peça molt orgànica, visceral i també molt conceptual mirant de representar sentiments com la ira, la comprensió o el desassossec, creada en base al moviment contemporani de la dansa espanyola sense cap perjudici i que es desenvolupa a partir i de tres elements: una corda, un tamboret i un ventall.

Extracte de Preludes C.V és el títol de pas a dos que es va estrenar l'any passat a Hamburg i que han ofert al públic de Peralada el duet format per Jacopo Bellussi i Ida Praetorius. El coreògraf és John Neumeier i la música és de Lera Auerbach. El mateix Neumeier explica que en aquesta bellíssima peça no hi ha cap història, que tot és moviment i que hi pot haver tantes històries com públic hi pugui haver a la sala. La relació dels ballarins és confusa, canvia amb freqüència i és, per tant, una peça imprevisible.

El programa ha ofert aleshores una d'aquelles perles que són memorables: el magnífic solo de Lorena Nogal, ideat i coreografiat per ella mateixa amb dramaturgia musical de Marcos Morau (La Veronal), titulat *L'elogi de la fisura*. Ha estat, sense dubte, un dels millors moments de la nit. Aquesta coreografia, que es va estrenar l'any 2021 al Sismògraf d'Olot, és una reivindicació del procés de canvi, de la mutació, del camí a la recerca de la bellesa resultant d'allò que és imperfecte o irregular. El domini del cos d'aquesta ballarina, la perfecció en l'execució de la peça i la seva posada en escena amb un deliciós joc d'ombres, han convertit els minuts que ha

estat a escena en quelcom sublim. La coreografia de Nogal ha donat pas a l'intermedi de *Terra llaurada* i a *Nachtmerri*, que han precedit el retorn d'Aleix Martínez a escena, en aquesta ocasió juntament amb Ida Praetorius per ballar el pas a dos *Extracte de Beethoven Project II*, una fragment d'una coreografia (*Beethoven Project II*) que Neumeier va crear el 2021 per retre homenatge al compositor amb motiu del seu 250è aniversari i en el que la ballarina ha contraposat el seu ball eteri a la força i energia de Martínez, un home torturat.

Un dels moments esperats de la vetllada i que no ha decebut ha estat la posada en escena de l'adaptació que s'ha fet expressament pel festival d'un extracte de l'espectacle *Afanador*, del Ballet Nacional de España, estrenat l'any passat, creat, coreografiat –amb la col·laboració dels intèrprets- i dirigit per Marcos Morau, que han interpretat Albert Hernández i Irene Tena, ballarins cedits per la companyia espanyola. La dramaturgia d'*Afanador* és de Roberto Frattini, mentre que la música és de Juan Cristóbal Saavedra, que ha comptat amb la veu inconfusible d'El Niño de Elche. *Afanador* és un espectacle que s'inspira en les sessions de fotografia de Ruvén Afanador a Andalusia, retratant artistes com Israel Galván, Eva Yerbabuena, Matilde Coral o Rubén Olmo, figures del flamenc sobre els que va llançar una mirada surrealista que va atraure i inspirar a Morau en aquest espectacle.

Abans de tancar la vetllada amb la tercera part de *Terra llaurada*, Alex Martínez ha interpretat un solo, un extracte de la peça *Dona nobis pacem*, estrenada el 2022, que John Neumeier va crear a mida pel ballarí barceloní amb música de J.S. Bach i que ha estat rebut com un bàlsam guaridor per part del públic del festival. Neumeier explica al programa perquè és important per ell el títol de la peça “fins i tot a risc que pugui semblar ingenu, patètic o fins i tot pretensions per a alguns. Donada la rampant falta de perdó al nostre món, aquest pensament em va proporcionar un estímul important per aprofundir en les complexes composicions de Johann Sebastian Bach. En la meua darrera temporada com a director artístic veig aquesta creació com una gran oportunitat.” Al final, en el darrer fragment de *Terra llaurada*, tots els ballarins s'han reunit al centre de l'escena, mentre Arnau Obiols interpretava una meravellosa música amb regust de natura i predomini de la percussió al ritme de la qual han acabat respirant a l'ensems tant els intèrprets com el públic, que ha sortit del Mirador ben satisfet.

